

[Agerschou]

»Er det korrekt, at antallet af næstformænd i Patientklagenævnet fortsat begrænser sig til to og i bekræftende fald hvorfor?«

Begrundelse

Kort før sommerferien 1989 vedtog Folketinget på forslag fra den daværende sundhedsminister at ophæve den hidtidige binding på antallet af næstformænd (2) i Patientklagenævnet. Begrundelsen var bl.a., at antallet af klagesager var større end forventet, og at der herved blev lagt en større arbejdsbyrde på formand/næstformænd. For at undgå, at det juridiske formandskab skulle gå hen og blive en flaskehals i sagsbehandlingen, måtte antallet af næstformænd derfor kunne forøges. Så vidt spørgeren er orienteret, er det ikke sket.

Svar (13/7 90):

Sundhedsministeren (Ester Larsen):

Jeg kan bekræfte, at det – trods muligheden for udvidelse af antallet af næstformænd i Sundhedsvæsenets Patientklagenævn efter ændringen af centralstyrelsesloven den 7. juni 1989 – indtil videre ikke har vist sig nødvendigt at udpege flere end de hidtidige 2 næstformænd for Sundhedsvæsenets Patientklagenævn.

Baggrunden herfor er, at det hidtidige formandskab samt nævnsmedlemmerne i øvrigt – efter nævnets årsmøde i september 1989 – over for ministeriet gav tilsagn om at ville medvirke til afholdelse af et antal ekstraordinære møder i forbindelse med afviklingen af ophobede sager i Patientklagenævnet.

Spm. nr. S 996

Til *sundhedsministeren* (4/7 90) af:

Agerschou (SF):

»Vil ministeren oplyse om den eksisterende sagspukkel i Patientklagenævnet, den gennemsnitlige sagsbehandlingstid for klager indbragt for nævnet samt sagsbehandlingstiden for den ældste verserende klage?«

Svar (13/7 90):

Sundhedsministeren (Ester Larsen):

Ifølge statistiske oplysninger afgivet af Sundhedsvæsenets Patientklagenævn den 10. maj

Se evt. tillige henvisningsoversigt på sp. 11471.

1990 henlå der i nævnssekretariatet pr. 31. marts 1990 ca. 400 sager forundersøgt af Sundhedsstyrelsen. Disse sager er under sekretariatsgennemgang, herunder en opdeling i sager, hvor forenklet mødebehandling skønnes tilstrækkelig, og sager, hvor ordinær behandling skønnes nødvendig. Herefter vil sagerne blive forelagt til nævnsafgørelse.

Nævnet betragter ca. 100 sager som en naturlig sagsbeholdning, og nævnet forventer inden for kort tid at afvikle sin sagspukkel, hvorefter sagsbehandlingstiden vil falde.

Som jeg tidligere har oplyst, bl.a. over for Folketingets Sundhedsudvalg, er det med den i Sundhedsvæsenets Patientklagenævn foreliggende statistik ikke muligt at oplyse den gennemsnitlige sagsbehandlingstid for samtlige de til nævnet indgåede sager.

For de 260 sager, som nævnet afgjorde i januar kvartal 1990, har nævnet imidlertid beregnet den gennemsnitlige sagsbehandlingstid til 18,4 måneder. I denne opgørelse er dog set bort fra gamle sager oprettet i Sundhedsstyrelsen før 1. januar 1988, idet nævnet ikke har kendskab til oprettelsestidspunktet for disse sager. Patientklagenævnet har oplyst, at der resterer meget få af disse sager i det samlede klagesystem.

På grund af Patientklagenævnets manglende kendskab til modtagelsesdatoen for gamle sager rejst over for Sundhedsstyrelsen er det mig ikke umiddelbart muligt at oplyse sagsbehandlingstiden for den ældste verserende klage.

Vedrørende patientklagesagsbehandlingen i øvrigt kan jeg henvise til den af Sundhedsvæsenets Patientklagenævn netop udsendte pressemeddelelse i forbindelse med offentliggørelsen af nævnets årsberetning for 1989.

Af pressemeddelelsen fremgår, at Patientklagenævnet i første halvår af 1990 har afsluttet 485 sager, mens man i samme periode har antaget 437 sager til realitetsbehandling.

Spm. nr. S 997

Til *statsministeren* (5/7 90) af:

Helle Degn (S):

»Vil statsministeren som ligestillingsansvarlig oplyse, hvorledes regeringen agter at handle på baggrund af EF-rådsresolutionen af 29. maj 1990 om beskyttelse mod seksuel chikane på arbejdspladsen?«